

PROBLEMELE MARUCĂI*

Maruca își inspecta umflătura mică și umflătura mare din partea din spate a gâtului, care, acum de mărimea unui bob de mazăre și a unei boabe de fasole, continuau să se lupte pentru mai mult spațiu pe măsură ce câștigau în volum. Maruca deschise dicționarul medical de familie care informa despre anatomia și fiziologia corpului omenesc, precum și despre diverse alte maladii, într-o manieră simplificată, mai ușor de înțeles pentru cei neșcoliți pe la înalte școli medicale. Aștepta încordată rezultatul analizei sângelui. Medicul de familie se arătase buimăcit atunci când Maruca vizitase clinica marțea din săptămâna trecută.

Medicul de familie tot repeta „Nu știu ce să spun... Poate-i o infecție sau altceva. Trebuie neapărat să faci o analiză a sângelui și apoi trebuie să te văd din nou peste

o săptămână. Nu văd să fie vreo întârziere cu rezultatele...”

În săptămâna care urma, Maruca ceru relații în detaliu prin telefon și i se sugera să viziteze urgent medicul de familie, deși acesta nu cunoștea cauza umflăturii mici și a umflăturii mari șampilate pe partea din spate a gâtului ei. La vizita a doua, medicul de familie a trimis-o pe Maruca urgent la un specialist de nas, gât și urechi de la spitalul universitar din municipiul comitatului, care-i sugera extinse analize de sânge. În această fază, Maruca deveni încordată ca și coardele chitarei electrice a fiului ei, cumpărată de mezin din proprie inițiativă pe Internet, înainte de sărbătorile hibernale și pe care exersase de atunci zi de zi cu amplificatorul la maxim.

Prima vizită la spitalul universitar fusese urmată de o alta, când, în absența specialistului, un internist cu chip agitat și păr de arici îi spusese Marucăi „*Trebuie să mă consult cu un alt specialist...*” și o abandonase pe Maruca în sala de consultații ca să se uite fix la tavanul vopsit în alb imaculat. Internistul reveni mai agitat, ca și cum s-ar

*Povestire publicată în „New Fiction Collection: Twisting Fate”, Forward Press, Peterborough UK 2008. Fragment din romanul *The Christmas Orange*.

fi pregătit pentru o primă întâlnire romantică, fără însă a comunica Maruca rezultatul discuției cu celălalt coleg. Îi fixa imediat o altă vizită cu specialistul. Maruca reveni acasă zăpăcită și confuză. Un pachet cu nervi. Numai știa ce să creadă. Era cumva atinsă de maladia de care fiecare este îngrozit? Maruca atinse umflătura mică și umflătura mare din partea din spate a gâtului. Erau cumiți, nemișcate acolo, ascunse în părul flamboaiant vopsit în nuanțe naturale de nucă.

În dimineața următoare, Maruca tresări la sunetul telefonului. Era secretara specialistului: „Domnul Bath vă așteaptă după-prânz la spital”. Punând răul înainte, Maruca, albă ca varul din hol, ceru soțului să o însoțească. Îl lăsă zălog la parcare cu plată pentru că bancomatele nu funcționau.

Maruca își făcu drum la recepție. O soră medicală o conduse și o părăsi în sala de consultație. Specialistul își încurcase orarul din cauza unei operații care durase mai mult decât se anticipa în cărțile medicale. Maruca spera să i se spună că este bine și că nu avea vreun motiv de îngrijorare. Cel puțin Maruca spera ca specialistul va ajunge la concluzia că o intervenție chirurgicală nu era neapărat necesară.

Specialistul intră în sala de consultație. Era mult mai înalt decât părise la prima vizită a Marucăi. Maruca ședea pe un fotoliu rotativ fără gânduri pasagere în minte. Specialistul păși spre spatele Marucăi să-i examineze umflătura mică și umflătura mare din partea din spate a gâtului. Dădu la o parte părul ei cu firul gros și rebel și atinse cu degete moi ceea ce rămăsese din umflătura mică și din umflătura mare. În mintea Marucăi negura se întindea ca o maree. Specialistul se retrase pe fotoliul lui rotativ. Se așeza fără zgomot, își puse ochelarii de citit, și muta niște hârtii dintr-un loc în altul al biroului. Dintre hârtiile de pe birou, alese două și le plasă în fața Marucăi. „*Trebuie să le citești și să le semnezi*” spuse cu vocea soptită.

Ochii Marucăi erau fixați pe ochii săi ca luna, încercând să înțeleagă ce voia să-i spună. „*Ce înseamnă asta?*” spuse ea cu o voce nesigură. Auzi ca prin vis: „*Trebuie să extirp umflătura mare în următoarele două săptămâni. Secretara mea îți va trimite-o scrisoare*”

„*Dar umflătura mică? Ce se va întâmpla cu umflătura mică?*” bolborosi Maruca.

„*Nu-i necesar acum. Ai întrebări?*” continuă cu o voce egală specialistul. În momentul acela, Maruca nu se putea gândi la nimic. Era paralizată de groază. Încercă să citească și să înțeleagă fără să poată descifra sensul cuvintelor de pe hârtie. Le măsura de câteva ori. În ochii ei erau pagini albe. Incapabilă să-și adune gândurile, semna hârtiile toate. Specialistul o privi pe Maruca fără expresie și o întreba cu blândete: „*Te simți bine? Mai vrei să știi detalii ?*”

Maruca nu se putea gândi la vreo întrebare anume. Era amortită de teamă. Maruca nu răspunse. Maruca se ridica și părăsi sala de consultație cu gâtul uscat. Pe când pășea de-a lungul coridorului, auzi o voce strigându-i numele, dar Maruca nu se opri să răspundă; merse în viteză spre parcare cu plată unde soțul o aștepta; el porni mașina fără vreo vorba.

Din ziua vizitei la spital, Maruca se îneca într-o stare sucită fără culoare. Emoțiile îi copleșeau spiritul ei alarmat. Gândul de a se întoarce la spital o macină oră de oră. Maruca atingea într-una umflătura mică și umflătura mare din partea din spate a gâtului. Erau acolo, încăpătânate, împingându-i părul sârmos, gata-gata s-o ia la sănătoasa din gâtul Marucăi.

În ziua următoare, secretara specialistului o sună din nou pe Maruca ca să-i stabilească data operației. Maruca controla data operației pe calendarul Grec-Ortodox atârnat cuminte pe ușa biroului ei. Data corespundea cu Sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci - un semn ?...

Copleșită de panică, Maruca încerca să pună întrebări ignorante în speranța unei păsuiri de ultim moment. Spera că specialistul se va răzgândi, că va abandona ideea operației, că va afla alte metode ne-invadatoare care să-i trateze umflătura cea mare din partea din spate a gâtului.

De cealaltă parte a telefonului, Maruca auzi vocea egală a secretarei „*Este decizia ta, dacă vrei sau nu să fii operată*”.

Maruca nu era în stare să hotărască. Nu avea cunoștințe medicale. Simțea că trebuie să evite operația cu orice preț. Se simțea fugărită ca de o vulpe imaginară într-un vis copleșit de ceață și vânt.

Maruca merse la spital în aceeași seară. Secretara îi ceruse să sosească la orele 16,00 și apoi telefonul suna din nou să-i ceară să fie prezentă la orele 14,00. Maruca replica cum că: „*Ora 17,00 ar fi mai potrivită*”. Amâna cât putu să-o pornească de-acasă și sosi la spital pe la orele 18,00 trecute. De pe coridor, văzu pacienți întinși pe pânza de in apretată; unii sorbeau din cești pline cu ceai; alții erau conectați la perfuzii, ace și drene. Fu condusă și abandonată într-o rezervă de-o soră medicală. Încăperea era ca o criptă. Avea un pat mecanic cu tehnologie de ultimă oră, cu aripi de înger, care putea fi ridicat și coborât ca un lift.

Gâtul Marucăi deveni electric; nu știa ce-ar fi trebuit să facă; să se schimbe în cămașa de noapte sau să rămână în hainele în care venise la spital. Aștepta până la miezul nopții, când o altă soră medicală veni cu dosarul ce cuprindea detaliile operației. Îi ceru Marucăi să-și pună semnătura pe documentele din mapă. Maruca-i explica că le semnase cu câteva zile înainte, dar că din cauza anxietății nu putuse să citească detaliile la timpul respectiv. Maruca lua hârtiile și începu să le citească cu atenție. Era clar că specialistul ar fi trebuit să fi parcurs fiecare paragraf la vizita precedentă. Maruca se învârti fără somn în patul de împrumut.

Când se trezi, Maruca mai spera încă într-un miracol. Poate ca operația să fie amânată din cauza unei greve a autobuzelor - de care auzise cu câteva zile în urmă.

Punctual, specialistul veni însoțit de internist, cu mapa de documente și cu un creion permanent. Într-o ultima încercare de a evita operația, Maruca îi spuse specialistului că nu-i erau clare unele puncte din formular. Specialistul se încrunta în sferile cunoștințelor sale înalte, dar nu replica. Maruca înota acum pentru draga ei viață și simțea că se înecă în negura minții: „*Parcă nu mai simt umflătura.... Cred că a dispărut...*” Șopti tremurând în zgomot de nisip crăntănit.

Cu răbdare nelimitată, specialistul își puse amprenta degetelor din nou pe partea din spate a gâtului Marucăi. Degetele lungi părură fluturarea unei molii în întuneric: „*Într-adevăr nu le mai simt, dar voi continua cu investigația chirurgicală, ca să fiu de partea prudenței.*” Spuse el cu o voce egală. Scrise apoi pe una din foile ascunse în mapa ce se odihnea pe pervazul ferestrei.

„*Nu-mi sunt clare un număr de puncte de pe formular*” Maruca aruncă, ca zaruri nebune, cuvinte din gâtul uscat, într-o ultimă încercare de a îndepărta pericolul acum iminent.

Specialistul se încrunta din nou și citi fiecare propoziție din formular cu voce tare, semnând și contrasemnând fiecare punct la care Maruca refuzase să-si dea permisiunea.

După care specialistul părăsi rezerva cu internistul. Imediat anestezistul își făcu apariția. Maruca se simțea poate la fel ca și nefericita Ann Boleyn în noaptea dinaintea execuției prin sabie. Maruca-i spuse anestezistului că avea presimțiri nefaste privitor la anestezia generală. Îi ceru să facă o anestezie locală, dar el îi replica că procedura necesită o anestezie totală. Maruca simțea că se scufundă, că se îneacă în propria teamă. Maruca se văzu deodată punându-și hainele de oraș și luând-o la sănătoasa dincolo de spitalul - acvariu. Se simțea fugărită ca o vulpe peste câmpuri, peste tufișuri, peste șanțuri lacustre.

O soră medicală urma anestezistului ca să facă alte analize ale sângelui și o ecografie. Maruca se simți tulburată și copleșită de fantoma aparatului de lângă

dânsa. Totul părea normal. Apoi, o altă soră medicală apărură cu cămașa chirurgicală ca să o pregătească pe Maruca pentru operație. Ca un animal sălbatic închis într-o cușca, Maruca simți că nu mai avea cale de întoarcere.

Doi însoțitori împinseră patul în care se afla Maruca, de-a lungul unor coridoare, peste podul de deasupra restaurantului spitalului, până se opriră în fața unui lift. Când ajunseră în fața camerei de anestezie, Maruca fu plasată pe o masă lungă și neagră, în fața unui perete pe care atârna un ceas cât o tava. Masa nu avea temperatură și Maruca fu înfoclită în instrumente din plastic. Înainte ca Maruca să fie conectată la perfuzii, ace și drene, anestezistul încerca să-i afle o venă, iar asistentele lui încercau să-i distragă atenția Marucăi cu întrebări despre excursii și alte conversații rebele, dar Maruca era mai alertată ca niciodată și nu se lasă înșelată. Întrebările o loveau pe Maruca ca o ploaie de gheață și, îngrijorarea ei începu să se prelingă ca petrolul dintr-un petrolier eșuat după furtună. O teamă cețoasă și densă îi susținea podul dintre veghe și somnul etern.

Maruca privea plafonul acelei camere albastre care era divizată în pătrate de dimensiuni egale. Formau diverse modele pentru găurile de ventilație. Peretii albi apăreau ca o acumulare de dulapuri cu materiale chirurgicale. Când anestezistul reuși în cele din urmă să pătrundă cu acul vena Marucăi, îi ceru cu blândețe să se concentreze asupra unor „*gânduri ferice*” și să respire lung și regulat dintr-o mască roză pe care o plasase peste gura întredeschisă a Marucăi. Noaptea fără vise copleși încăperea.